

Tea Lukan Klavžer (1960–2019)

Tea je bila 25 let izjemna sodelavka Javnega zavoda Triglavski narodni park, tako po svoji strokovnosti kot tudi globoki človečnosti.

Z vsem srcem in veliko odgovornostjo se je zavzemala za prave odločitve v javnem zavodu, zlasti na področjih urejanja prostora v Triglavskem narodnem parku in njej tako zelo ljube kulturne dediščine. Do nje je imela neizmerno spoštljiv odnos. S številnimi prispevki, zapisi, publikacijami, predstavitvami ter uredniškim delom je bila glasnica pomena ohranjanja kulturne dediščine. Kot avtorica vodnika Triglavski narodni park in kulturna dediščina je v njem zapisala takole: »*Razkošje narave, nadgrajeno z žlahtno kulturno dediščino, je neločljiva simbioza in zgled za vsakega človeka novega tisočletja. Da bi le znali to prepoznati, ceniti in ohranjati!*«

Tea je to vsekakor znala in njen spoštljivi odnos do sožitja narave in kulturne dediščine je bil nalezljiv. Kot vodja Oddelka za prostor je bila potrpežljiva, navdihujoča mentorica, ki je nesebično delila svoje znanje, znala spodbujati in usmerjati. S pokončno držo, strokovnostjo, pravičnostjo, nepopu-

stljivostjo in svetovanjem je pred številnimi pritiski skušala obvarovati tisto, kar so skozi stoletja ustvarili domačini na tem območju. Vsi, ki smo imeli srečo in možnost sodelovati z njo, smo se lahko naučili, kaj pomeni biti predan svojemu poklicu, kako biti resnično spoštljiv in strokoven hkrati, kaj pomenita jeklena volja in pogum ter zakaj je pomembno, da včasih pokažeš, da si ranljiv, da si samo človek. Z veliko zavzetostjo in skrbnostjo si je prizadevala tudi za pravice svojih prijateljev, sodelavcev. Bila je namreč pobudnica za ustanovitev in dolgoletna predsednica sindikalne skupine Glosa v Javnem zavodu Triglavski narodni park. Bila je tudi članica glavnega odbora in večkratna podpredsednica Sindikata kulture in narave Slovenije. Za svojo izjemno občutljivost za krivico, uporno vztrajnost in sposobnost tvornega komuniciranja je bila nagrajena s priznanjem Glosin klobuk.

Positivno naravnost in vedrino je prinaša-

la ne samo v naše pisarne, na sestanke in terensko delo, ampak tudi v naše odnose. Tea je spletla trdne niti številnih globokih prijateljstev tudi v službi. V njeni družbi smo se pogosto in na glas smejali, se objemali, si bili v oporo, kadar pa se je ponudila priložnost, je Tea z otroško igrivostjo pomagala tudi kaj ušpičiti. Bilo je očitno, da je vse to veselje do življenja in dela črpala tudi iz ljubečih odnosov doma.

Že sedaj pogrešamo njen nasmeh, njen pogled in njen nasvet. Hkrati pa smo izjemno ponosni in veseli, da smo bili dolgo časa del njenega vsakdana, zaradi česar je naše življenje bistveno bogatejše.

Čeprav je človek sam sebi čisto zadosten, pa to za življenje niti slučajno ni dovolj. V bistvu ni čisto nič. To, kar smo, to, kar je Triglavski narodni park, je tudi zato, ker si bila del njega tudi ti. Tea, hvala.

Sindikat Glosa JZ Triglavski narodni park

Foto Arhiv DE